

ALPHA ĐỎ THẨM MỘNG TANG BÔNG.

QUỐC NAM, C22/TVBQGVN

Tháng năm ghé quán Tiền-Giang-Phố,
 Nắng võ muôn màu rặng núi xanh.
 Em ngồi rặng rờ mười phương nhớ,
 Tôi đã yêu người cuối bến Xuân.

*Dòng hát bay cao lên triền thác,
 Em cười núi biếc thoảng Thiên Thai.
 Ba mươi năm lẻ trôi sa mạc,
 Tôi tưởng tháng Tư xóa dấu hài.*

Bóng hình em ngát thơm quê hương,
 Mộng mị qua đêm giấc địa đàng.
 Bến nước Cửu Long ngàn sóng lụa,
 Môi hôn thấp ngọt suốt canh thâu.

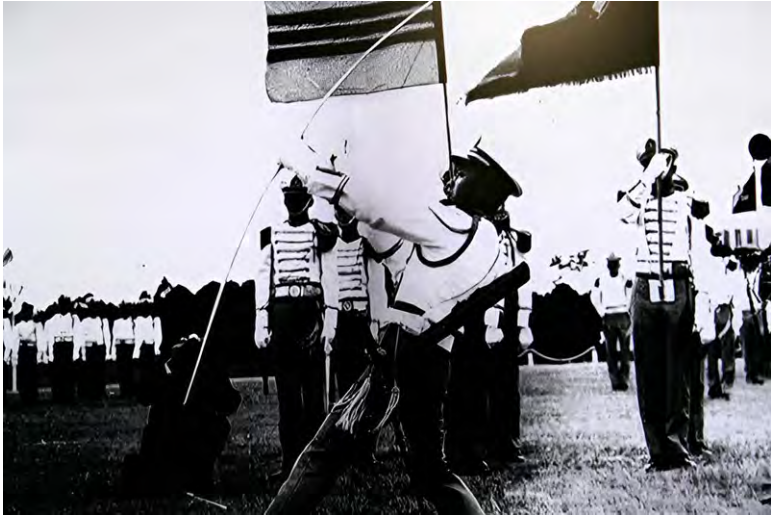
*Em ơi! Tôi gọi muôn trùng sống,
 Xa cách bao giờ lại gặp nhau?
 Gió núi xoay theo dòng tóc nắng,
 Em xinh như mộng, vút tinh cầu.*

Tôi muốn là thân của núi sông,
 Alpha Đỏ thắm, mộng tang bông.

Bây giờ trôi nổi lưu vong xứ,
Tôi vẫn còn em, khúc nhạc vàng.

*Một mai về lại Miền Tây tuyết,
Tôi muốn trao em một đóa hồng.
Em với tôi, thiên đường bất diệt,
Cùng nhau tơ tóc kết trăm năm.*

Tân Thiếu Úy Nguyễn Văn An, Thủ Khoa Khóa 22 A, đang bán tên đi bốn phía tượng trưng cho chí tang bồng hồ thủy, Tháng 12 Năm 1967.

TRUYỆN MÙA HALLOWEEN

Huỳnh Dĩ Minh, K 28

(Có những chuyện trong đời tưởng chừng đi vào quên lãng, vì chính người trong chuyện cũng không tin những gì đã xảy ra!!)

Năm 1982 khoảng tháng 9, tôi vừa trốn khỏi trại tù Đồng Phú, tỉnh Bình Dương cũ thời VNCH. Sau đó, tôi phải sống lang thang khắp Sài Gòn rồi Biên Hoà, nay nhà người quen này một đêm, mai nhà người bạn quen biết khác một đêm, ăn uống bữa đói bữa no, trên người chỉ một bộ đồ vải kt mỏng te và một túi xách vải với thêm một bộ đồ và vài thứ lặt vặt như bàn chải đánh răng. Tất cả những món này tôi có được là nhờ lúc trốn ra tôi lấy từ nhà bà chị thứ ba. Địa chỉ này khác với địa chỉ thăm nuôi của tôi lúc trong tù nên không bị đám công an Việt Cộng theo dõi. Sau khi lấy quần áo của đứa cháu, tội nghiệp chị tôi còn gói ghém cho tôi chút tiền và chiếc xe đạp. Nhờ vậy, tôi mới có phương tiện lang thang khắp hang cùng ngõ hẻm để tìm kiếm sự giúp đỡ.

Tôi tình cờ gặp lại người bạn tên Tuyết, nhà đối diện Quân Đoàn III VNCH. Ngoài Tuyết, tôi cũng được nhiều người khác nữa giúp đỡ, mà đa số là những người bạn từng ở tù chung và

một số bạn Võ Bị.

(Tôi viết lên những dòng này với lòng cảm mến đối với những người bạn đã từng giúp đỡ tôi trong cảnh khốn cùng.)

Tuyệt biết hoàn cảnh của tôi nên đề nghị tôi tạm lánh lên Lâm Trường Hiếu Liêm, vì ở nơi đây có đủ mọi thành phần từ các tỉnh khác nhau sinh sống và làm việc. Khoảng thời gian này lũ Việt Cộng, sau khi chiếm được miền Nam 1975, đang ra sức khai thác tài nguyên của miền Nam như rừng, biển v.v.v. Vì thế, rừng Hiếu Liêm bạt ngàn chỉ chưa tới chục năm giờ trống hoác.

Tôi không có tiền bạc, lại vừa mới trốn tù, nên những ngày tháng lang thang chỉ được ăn uống cầm hơi lại vừa lo sợ bị bắt lại, với nỗi kinh hoàng. Tôi đã vượt tù trại “cải tạo” Kà Tum, nhưng bị bắt lại. Trải qua những hành hạ cực kỳ tàn bạo của lũ cai tù VC, tôi tưởng chừng không qua khỏi. Nhưng chắc mạng số tôi còn, nên sau khi chuyển lên trại Suối Máu bị tổng vào conex 13 tháng, và chuyển về trại Hàm Tân Z30C, một lần nữa tôi đã trốn thoát ra ngoài được.

Tại Lâm Trường Hiếu Liêm, tôi đã gặp anh em Phúc và Thọ có thời cùng trại tù cải tạo từ năm 1975-77. Họ nhận tôi vào làm chung cho nhóm khai thác gỗ mà họ thầu làm. Không có cửa máy nên tôi chỉ theo những người có cửa để làm phụ. Công việc cũng không kếp dài được bao lâu. Có người bày nên tôi đi tới Kinh Cây Cầy bên Lâm Trường Mã Đà, làm rừng. Để hầm than, tôi chỉ có cửa tay làm công việc này.

Cây cầy là loại cây thân xoắn, số cây vắn vẹo chẳng làm được các vật dụng gì bằng gỗ, chỉ đưa vào các lò hầm than. Loại than này thì khỏi chê, đốt không có khói mà cháy lâu. Tuy nhiên cửa hạ đã khó nhưng chế nó thành thanh để hầm gọi là “kinh”, tức là dùng cái nêm bằng sắt chêm vào thớ cây để tách ra thành miếng. Công việc cực khổ không thể tả, sáng đến chiều “kinh” được 1/2 mét khối là tay chân rã rời xây sát, da tay phồng dộp mồ hôi ướt áo như mới từ dưới sông lên bờ.

Trong thời gian này tôi quen Pháp cũng từng là tù “cải tạo”, nhưng giờ đang làm thư ký cho Giám Đốc Lâm Trường Mã Đà. Một hôm Pháp rủ tôi vào Phân Trường 4 của lâm trường chơi. Lúc bấy giờ rừng Mã Đà cũng đã hết cây nên bọn VC bày ra trò cho trông rừng và phân ra các phân trường trồng cây bạch đàn, một thứ cây tạp rẻ tiền chẳng có giá trị. Những loại cây gỗ quý VC đã ăn sạch, biến thành tài sản ngàn tỉ của những tên cán bộ VC được mệnh danh là “đỉnh cao trí tuệ” ngu dốt. Chỉ có người dân miền Nam là nghèo đói, làm việc kiệt lực vẫn không đủ ăn.

Phân Trại Trường tên Tuấn hư một mắt phải, cô vợ hư một mắt trái, nhưng rất chịu chơi. Hôm đó Pháp được mời vào phân trường ăn mừng lễ, nên rủ tôi đi cho có bạn. Từ cửa rừng vào tới Phân Trường 4 khoảng 6 km, qua các Phân Trường 1, 2, 3 lấy địa danh các con suối làm chuẩn là suối Linh, suối Chau, suối Sâu và đến phân trường. Sau đó khoảng 2 km là phân trường Bà Hào. Tuy rừng đã bị khai thác sạch nhưng vẫn còn sót một số cây tạp nhỏ nên hai bên đường vào các phân trường vẫn rất âm u. Mỗi ngày có một chuyến xe đò chạy từ Vĩnh An, Lý Lịch chở những người làm rừng, làm củi, hoặc dân hầm than ra thị trấn mua thực phẩm hay dụng cụ v.v.v. và một chuyến chạy từ thị xã vào tận Vĩnh An, Lý Lịch điếm tận cùng của lâm trường, khoảng 12 giờ trưa ngang qua cửa rừng.

Chúng tôi đến Phân Trường 4 khoảng ba, bốn giờ chiều. Đi bộ từ đường lộ xe chạy vào tới phân trường cũng mất hơn 1/2 tiếng, có những nơi cỏ tranh mọc quá đầu. Pháp là dân thống kê nghiệm thân cây gỗ cho lâm trường (chữ của VC) nên rất rành đường, dù có nhiều lối mòn ngang dọc. Người chưa từng đi rừng chắc cũng khó tìm được lối vào phân trường. Riêng tôi khả năng địa hình cũng tạm nên chẳng sợ gì đường ngang lối dọc ở đây. Sau khi chào hỏi giới thiệu, Tuấn mời vào bàn nhậu. Nói cho sang chứ là những súc cây, gốc cây đã bị hạ tương đối bằng phẳng. Tuấn nói:

- “Đêm qua mới bẫy được con cheo, mình chơi món xào

lăn.”

Tất cả anh em lâm trường khoảng sáu người với tụi tôi nữa là tám. Nhìn thấy can rượu để 10 lít tôi biết là chỉ từ say tới xỉn. Riêng tôi từ ngày đi lang thang, ai rủ tôi uống rượu tôi ít từ chối. Tôi vốn dĩ không phải là tay bợm nhậu nhưng muốn uống để quên đi cuộc sống chẳng có tương lai, chẳng có ngày mai. Đôi khi tôi muốn uống để chết, chứ không phải để say. Mản nhậu kéo dài đến khi gần hết can rượu. Những câu chuyện quanh bàn nhậu chẳng có gì thú vị. Vả lại Pháp cũng chỉ biết tôi cũng là một sĩ quan tù ‘cải tạo’ nhưng hoàn toàn không ngờ tôi là tù vượt trại.

Độ năm giờ chiều tôi muốn “xả” nên đi quanh tìm chỗ, khi trời chiều trong rừng mau tối. Lúc này tôi cũng say đậm nên khi xong tôi tìm đường quay về. Là tôi càng đi đường như càng xa căn nhà của phân trại. Tiếp tục loanh quanh tôi không biết đi đã bao lâu thì trời tối hẳn, chỉ lờ mờ trông thấy lối đi nhờ ánh sáng xuyên qua vài khoảng trống của rừng. Lúc này tôi mệt lắm khi rượu càng thấm nên chỉ muốn kiếm chỗ nằm xuống. Thấy le lói xa xa có ánh đèn hay ánh lửa tôi bước lạng quạng về phía đó. Trong túp lều tranh rách nát, có ánh lửa hắt ra, lều không có vách, một giọng nói già nua vang lên:

- “Vô nằm nghỉ chút rồi đi, ở ngoài lạnh lắm.”

Tôi thấy bà già không quay đầu nhìn tôi mà đang khều lửa trong cái bếp dưới đất. Ngồi kế bà là đứa bé gái hình dáng cỡ 12, 13 tuổi không nhìn rõ mặt nhưng trông nó ốm nhách. Tôi mang máng thấy mặt bà già, trên khuôn mặt chỉ toàn da.

- “Nằm nghỉ đi.” Bà nói.

Mệt quá tôi nằm ọạch xuống.

- “Khát nước quá!”

Tôi nói mà mắt dường như chỉ muốn nhắm lại. Có bàn tay ai đó không biết của bà già hay cô bé, đưa vật đựng nước uống (*không phải cái ly mà không giống cái chén*). Tôi uống một

hơi, nước đổ tràn ra ướt hết cái áo.

Tỉnh dậy, nhìn quanh chẳng thấy nhà tranh, không thấy bà già và cô bé, tôi thấy mình nằm trên cái gò mồi, cỏ tranh cao quá đầu, quần áo thấm đẫm sương đêm. Không biết mình nằm đây đã bao lâu nhưng tôi biết là trong rừng. Tôi đứng lên đi tới thấy có chút ánh sáng lờ mờ. Thì ra đây là con đường xe be hồi trưa Pháp và tôi đi xe đò. Lần theo con đường cạp theo nó mà đi. Chẳng biết giờ giấc, nhìn thấy xa xa như có ánh sáng, tôi nhắm hướng đó đi tới, thấy cái ngã ba có tấm bảng: “Phân Trường Bà Hào”, ánh sáng từ dãy nhà của phân trường, đến gần dãy nhà, ngọn đèn dầu ở đầu lán. Bên trong có dây sạp tre năm, sáu người nằm đắp mền ngủ, tiếng ngáy ai đó khá to như ống bơm bị nghẹt. Tôi lạnh quá chui đại vô mền của người nằm ngoài cùng. Có tiếng la:

- “Ai đây! cha nội?”

Tôi giật mình ngồi dậy, nhìn ra ngoài mặt trời đã lên:

- “Hồi đêm lạnh quá, tôi vô mền ông ngủ kè.”

- “Mà ông ở đâu tới? Tui có hay biết gì đâu!”

- “Hôm qua đi nhậu trong Phân Trường 4 với anh Pháp, rồi không biết sao mà tui đi lạc tới đây?”

Nói tên Pháp thì ai ở lâm trường mà không biết nên anh ta không nói gì. Tôi hỏi:

- “Tui có gặp một bà già...”

Chưa dứt lời, anh ta nói tiếp:

- “Vớ con nhỏ ốm nhách nữa, phải không?”

- “Ừ, đúng rồi, sao nữa?”

- “Đâu hai năm trước lúc đường xe be mới mở, có bữa trời mưa đường rừng trơn trượt lắm, hai bà cháu làm nghề mót củi trong rừng đang ngồi nghỉ, xe be mất tay lái tông chết hai bà cháu. Tội nghiệp!! Hồi đó dân làm rừng ở tứ xứ đâu ai biết nhà

cửa què quán họ của họ, nên chôn họ ngay đó. Người ta nói người chết ở đâu thì chôn ở đó nếu không ai biết xứ sở họ.”

Tôi nghĩ, đáng lý tôi nằm trong cảnh màn sương gối đất. Mạng tôi còn, nếu không cũng nằm gần hai bà cháu đáng thương kia. Chợt nhớ bài Thập Loại Chúng Sinh của cụ Nguyễn Du, thì giờ đây tôi chắc cũng đã “Hồn đôn phách chiếc lênh đênh què người!!” rồi.

Cuộc đời dường như có thứ như thật nhưng không thật, nhưng thật ra có thật. Hư ảo, huyền. Biên giới giữa cái thật và không thật mong manh như làn khói. Chẳng thế mà cụ Nguyễn Du mô tả về các loại chúng sinh, nào kẻ công thành phá ải, người xông pha lửa đạn, kẻ sa cơ lỡ vận chết oan khuất đầu ghènh xó núi, kẻ thất cổ tự trầm... hồn phách trên đầu cây ngọn cỏ, xiêu lạc không biết về đâu. Trong bài thi của Hòa Giáo Manichaenism có viết:

Lai như lưu thủy hê, thệ như phong/ Bất tri hà xứ qui hê,
hà sở chung.

(Đến như nước chảy, như làn gió/ Chẳng biết về đâu, đến đâu là hết.)

Trong thế giới mà mắt thường không thấy được, những linh hồn oan khuất, tức tưởi còn lẩn quẩn trước khi tan vào cõi vô cùng.

Mùa Halloween của người Tây Phương với những bộ xương người, những cái mặt quỷ, đi gõ cửa xin kẹo, đi lang thang ngoài đường. Tất cả lảnh ảnh của một thế giới vô hình, mà họ vẫn tin là có thật.

Tiền bạc, danh vọng, phú quý, sắc đẹp, hận thù v.v.v. là có thật, nhưng không thật.

MỘT THUỞ BÊN NGƯỜI

Tường Thúy, K20/1

համար

- Ê, Thắm Vy, sao còn không đi, mà đứng ngẩn ra đây làm gì vậy?

Linh Ngân kéo tay bạn, Vy giật mình quay lại, vẻ mặt như người vừa tỉnh ngủ:

- Ô..ơ... Tao...

Ngân cần nhìn

- Tao, tao cái gì, không đi lẹ lên lại hựt chuyến xe nữa cho mà coi. Mà mà nhìn cái gì mà ngẩn ngơ như vậy? Đừng nói với tao mà gặp hoàng tử của lòng mình nha.

- Hoàng tử cái con khỉ ấy, tại tao thấy mấy đứa nhỏ chơi đá cầu hay quá, nhớ lại tuổi thơ của mình nên đứng lại xem thôi.

- Bộ ngày bé mà cũng biết đá cầu hả?

- Không những biết mà còn đá giỏi nữa là đằng khác, cho mà hay.

- Thiệt hay không đó?

- Không, xạo thôi. Vy cười. Xe buýt tới rồi kia, chạy mau,

* * *

Vào một chiều tan học về, Vy bắt chợt trông thấy một cậu bé cùng nhóm bạn nhỏ, chơi đá cầu ở gần trường, có cái vóc dáng và nhất là cặp mắt thật giống với một người bạn ngày xưa ở chung xóm. Lòng cô chợt thấy xuyên xao, rồi những kỷ niệm ngày nào như sống lại, ùa về như một làn gió ấm.

Năm đó cô tám tuổi, Văn lớn hơn cô năm tuổi, là bạn của Triệu, anh cô. Văn chơi đá cầu rất giỏi. Buổi chiều, sau khi cơm nước xong là lũ trẻ trong xóm lại tụ tập ở khoảng đất trống để chơi và xem hai đội cầu thi đấu, mà đội trưởng của hai bên luôn luôn là Văn và Triệu. Là con gái nên Vy chỉ đứng làm khán giả để cổ vũ cho cả hai đội luôn, cô không muốn bên nào thua cả. Cô thích cả hai bên vì dù bên nào thắng Vy cũng được đãi một châu kem. Tuổi thơ hồn nhiên cứ thế trôi qua, cho đến một hôm, khi đi học về Vy thấy Văn đứng đón cô ở đầu ngõ, nét mặt anh buồn buồn làm sao.

- Vy nè, anh cho Vy cái này. Vy nhớ giữ kỹ nó nhe, đừng bao giờ làm mất nó đó.

Nói xong, Văn để vào tay cô một cái hộp be bé. Vy còn đang ngơ ngác thì Văn chợt ghé vào tai cô nói nhỏ:

- Đừng bao giờ quên anh, Vy nhé.

Rồi quay người chạy thật nhanh, để lại mình cô đứng ngẩn ngơ với hộp quà trong tay mà chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Từ đó, không bao giờ cô còn gặp lại Văn nữa.

Món quà Văn cho cô là một tấm hình chụp ngày đội Văn thắng đội anh Triệu. Anh hai của Văn làm trọng tài thưởng cho cả hai đội một châu kem, riêng Vy còn được tặng thêm một con gấu bông nho nhỏ để cài vào cặp sách cho đẹp nữa. Tấm ảnh có hình của anh em Văn, anh Triệu và cô thì đang cười nhe hàm răng khểnh, lại còn sún một cái nữa, dễ thương vô cùng.

Hình ảnh Văn qua cậu bé đó cứ ám ảnh trong trí cô mãi, không thể quên.

Các cụ xưa có nói “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng.” Vy ngẫm câu này đối với cô sao nó lại đúng thế nhỉ. Bao lâu không gặp nhau vậy mà cách đây một năm khi cô còn đang ngồi trên ghế Trung Học, người xưa bất ngờ lại tương phùng. Vy mơ màng:

“Reng...Reng...

- Ra chơi rồi nghỉ thôi bà con ơi.

Ngọc Diệp vừa gấp cuốn vở lại vừa vươn vai la lớn, quay lại phía Vy nó nhắc:

- Thảm Vy, mày có nhớ mang xoài không đấy.

- Có, ai dám quên để chúng mày xé xác tao ra à. Bình Thủy mày làm muối ớt hay nhỏ Ngân làm, bỏ ra đi, còn xoài đây nè.

- Tao... Nói rồi Bình để lên bàn một gói muối ớt màu đỏ đỏ trông rất đẹp mắt

Thế là bốn đứa xúm lại, chằm chằm, mút mút, nhai xoài xanh rau rầu. Bích Thủy có vẻ tiếc rẻ:

- Phải chi có bát nước mắm đường ớt thì ngon biết mấy!

- Thôi đi bà, cái bà Bình Thủy này, ý kiến, với ý cò. Giờ này mà húp nước mắm, lát về, lão bò mày ôm em mà mi mi chắc chàng chạy xa vạ dẫm, mất dép luôn hi hi hi...

- Sao cứ kêu tao là Bình Thủy hoài vậy, gọi cho đúng tên đi. Bích Thủy nhớ đó.

- Ôi, nó kêu gì kệ nó đi, mày đẹp. tên mày đẹp là được rồi. Mày giận không ăn là thiệt nghe em.

- Ngu sao không ăn.

Mấy đứa vẫn đang nhóp nhép cái miệng bỗng nghe ngoài cửa lớp có tiếng kêu:

- Các chị ơi, cho em hỏi thăm chút xiu. Các chị có biết chị Thảm Vy của lớp 12A1 không ạ.

Tất cả bốn đứa đều ngẩng đầu lên ngó người vừa hỏi.

Diệp nhanh nhẩu nói:

- Biết

Chỉ vào Thẩm Vy, ba cái miệng cùng đồng thanh một lúc:

- Chính hần nè.

Cô bé xinh xinh đứng đó, cười khoe cái má lúm đồng tiền:

- May quá, cảm ơn mấy chị, làm em tìm mãi...

Lúc này Thẩm Vy mới rời khỏi chỗ, cô kéo cô bé ra bên cạnh mình:

- Có chuyện gì vậy, em là ai? Kiểm chị có việc gì không?

- Dạ em tên là Bảo Phương, học lớp Dự Lục A2. Chị ơi, lá thư này có phải là của chị không?

Vừa nói Phương vừa chìa ra một phong bì, đưa cho Vy.

Vừa cầm lấy lá thư, chưa kịp nóng tay, Vy đã nghe giọng hỏi thúc của ba con bạn đang léo nhéo:

- Ê, Thư tình hả? Mở ra đi, mở ra đọc cho tụi tao nghe với.

Vy vừa hé mở phong bì, chưa rút ra nhưng cô đã nhận ra ngay là nét chữ của mình, và cô cũng biết đó là thư viết cho ai. Cô không rút tờ thư ra mà đóng lại, gập vào và nắm nó trong tay mình.

- Ê, ê sao mày không mở ra, có phải thư tình của mày không?

- Tình, tình cái con khi khô ấy. Khỏi thắc mắc, thơ của tao viết, tao biết là thơ gì rồi.

Linh Ngân ôm vai Thẩm Vy:

- Thơ viết cho các anh chiến sĩ phải không?

Vy nhè nhẹ gật đầu rồi cô quay sang hỏi bé Phương:

- Làm sao em có thư này?

Bảo Phương lại nhoen miệng cười, lém lỉnh trả lời:

- Dạ, cái này không phải của em mà là của anh họ em. Em hồng biết tại sao anh có, nhưng anh nói vì thấy em học cùng trường với chị, nên nhờ em đi dò thám xem người viết thư này như thế nào về tả lại cho anh nghe.

Nghe Phương nói vậy, lúc này cả ba cô bạn của Vy mới nháy mắt nhau cười, đây là cái cớ để các cô chọc Vy, Bích Thủy mở đầu:

- Oái, ngộ ghê ta, tội mình cũng viết thư cho các anh ấy mà chả thấy chàng nào tới kiểm tội mình hỏi thăm là sao dị nè...

- Mấy ông lính cũng ghê thật, lấy vợ chỉ thích chọn vợ đẹp thôi, nên mới đi điều tra trước thế này, may mà nhỏ Vy nhà mình lại được xếp vào loại “chẹp chẹp”, anh chàng này hên ghê. Rồi, Phương có thể về báo cáo với anh họ em là vợ anh đẹp lắm, anh đừng lo.

Ngọc Diệp đế thêm vào, Vy tròn mắt cắt ngay:

- Ê này, tội bay ăn nói bậy bạ gì vậy, ai vợ, ai chồng ở đây. Vớ vẩn! Coi chừng tao đó.

Vẫn không tha, Linh Ngân ôm vai Phương tiếp lời Diệp:

- Bé này, thế anh em có đẹp trai không, phải đẹp trai thì mới trúng tuyển đó em ơi.

Láu lỉnh, Bảo Phương không trả lời, cô bé cười đưa ngón tay cái lên trời và nháy mắt với Ngân. Biết có cãi cũng không lại với mấy con bạn quái quỷ, Thâm Vy kéo vội bé Phương ra khỏi vòng ôm của Ngân và đẩy cô bé ra cửa:

- Xong việc rồi, chị cảm ơn em. Em có thể về lớp.

- Nhưng còn lá thư của em...

- Không đấy là thư của chị mà...

- Không phải, của anh họ em mà. Em phải trả lại cho anh ấy, chị trả cho em đi.

Giọng nói của Phương như muốn khóc:

- Nếu không có thư, anh ấy đánh em chết.

- Không còn là của mày nữa rồi, trả lại cho em ấy đi.

Vừa nói Linh Ngân vừa lấy lá thư trong tay Vy đưa cho Phương. Được lại thư, con bé chạy một cái vù. Vy ú ớ như tiếc nuối khi nhìn theo bóng lưng của Bảo Phương, chợt như nhớ ra điều gì, cô vùing chạy theo:

- Bảo Phương

Phương dừng lại nhìn cô chờ đợi nhưng vẫn như sợ cô lấy lại bức thư, cô bé dẩu tay ra sau lưng và nắm chặt lại. Thầm Vy bước lại gần, sắc mặt có vẻ căng thẳng:

- Em quên không cho chị biết... ơ tên... anh họ của em.

- Dạ, anh em tên là Đặng Hoài Văn!

Nói xong Phương lại bỏ chạy ngay, để Thầm Vy đứng bất động với một vẻ mặt thần thờ, một trái tim như bị chao nghiêng, “Đặng Hoài Văn”. Cô lẩm bẫm không lẽ lại là anh ấy, nhưng biết đâu cũng có thể là người nào đó trùng tên họ. Mà nếu là Văn thì ngộ thật, cô băn khoăn lại nghĩ đến anh,:

- Đã bao năm rồi, không biết anh ấy có còn nhớ gì đến đám trẻ ở cái xóm ngày xưa không, và có nhớ đến cô không?

* * *

Hôm nay Chủ Nhật, Vy tới thư viện tìm tài liệu cho bài nghiên cứu Tư Pháp. Khi ra về Vy đạp xe chạy thẳng ra chợ, đến sạp hàng của mẹ:

- Mẹ ơi, trời có vẻ muốn mưa đó, hay hôm nay mình nghỉ sớm đi mẹ.

Bà Cảnh nhìn trời:

- Ủ, cũng phải, về thôi, hôm nay bán hơi chậm. Mẹ con mình dọn hàng vào xe vậy.

- Mẹ để đấy con làm cho, mẹ lấy xe đạp của con về trước

đi. Nếu mẹ gặp cu Duy mẹ nói nó ra phụ đẩy xe hàng với con là được rồi.

Bà Cảnh đi rồi, còn một mình Vy, cô vừa lui cui xếp đồ vừa hát nho nhỏ không để ý đến một người lính, đứng xế phía bên trái sạp gần đó nhìn cô từ lâu rồi.

- Vy.

Đang lom khom gói đồ, nghe gọi, cô quay sang. Cô Lân ở sạp hàng kế bên đưa tay chỉ về phía trái, Vy nhìn về hướng đó thấy một người lính, cô đứng bật lên. Người kia thấy Vy nhìn mình, anh liền từ từ bước tới với nụ cười trên môi:

- Không nhớ anh hả?

Vy nheo mắt lại về suy nghĩ, một lúc sau cô lắc lắc cái đầu. Người lính vẫn cười, ánh mắt nhìn cô có chút tinh quái:

- Thật không nhớ sao “Vy Sún”?

Tới lúc này Vy chợt ò lên một tiếng:

- Anh Văn? Anh Văn phải không?

Người lính vẫn giữ nụ cười trên môi, anh gật đầu:

- Cứ tưởng Vy không nhận ra anh chứ. Lâu quá rồi mình chưa gặp lại nhau.

- Đúng, mới đầu em không nhận ra đâu, vì trông anh khác ngày xưa quá nhiều, nhưng nhờ nụ cười và cặp mắt này của anh...Cô e ấp ngập ngừng. Có nét đặc biệt nên em khó quên. Ồ, mà sao anh biết em ở đây?

Văn có vẻ cảm động vì câu nói của Vy, giọng anh nồng nàn hơn:

- Cảm ơn em đã không quên, nhờ vào lá thư và nhờ Bảo Phương, nên anh mới tìm ra em từ đó.

- À, thì ra anh theo dõi em, lâu chưa? Vy đùa. Thế mà em không biết có người theo dõi mình để báo cảnh sát chứ.

Văn cười:

- Theo dõi, nói gì mà ghê gớm thế. anh theo đuôi em thôi.

- Em không có đuôi à nhe.

Vy vừa cười vừa cúi xuống tiếp tục công việc của mình. Văn tần ngần một lúc rồi nói:

- Vy sửa soạn về sao, có gì cần phụ để anh giúp với.

Vy ngẩng lên nhìn anh lắc lắc cái đầu:

- Dạ thôi cảm ơn anh, hôm nay mẹ em về sớm nên em phải dọn hàng. Em cũng gần xong rồi, còn bó miến này nữa là hết.

Vừa nói cô vừa bỏ gói miến vào xe, với tay lấy mấy tấm bạt ra phủ lên trên và cột lại, xong xuôi Vy phủ hai tay vào nhau và ngẩng đầu lên. Thấy anh nhìn mình chăm chăm, cô ngượng ngập vờ nhìn ra đường;

- Quái, Duy đâu mãi mà không thấy đến, cái thằng này. Rồi ai phụ đẩy cái xe này đây?

Văn bước lại gần Vy, với nụ cười của ngày nào nhưng quyến rũ hơn:

- Chắc cu cậu lại mãi chơi quên bà chị rồi, Vy để anh đẩy cho.

Trái tim Vy chột chơi với, cô cười, lắc lắc cái đầu:

- Nhưng mà không được đâu, anh mặc đồ lính sao đẩy xe...

Văn chột sững người lại vì nụ cười của cô. Một xúc động nhẹ nhẹ len lén đi vào tim anh. Không đợi Vy đồng ý, đưa tay ra kéo chiếc xe, anh nháy mắt với Vy:

- Lính thì lính, có sao đâu, anh muốn thực hiện câu “Quân dân cá nước” mà.

- Ước gì ngày nào cũng có cá với nước thì tốt biết mấy há anh Văn? Hi hi...

Vy vô tình, nhưng Văn không bỏ qua:

- Anh cũng mong ngày nào cũng như ngày hôm nay, Cá ở với nước, Vy nhỉ?

Vy đỏ mặt, cô vờ như không nghe anh nói, quay nhìn chỗ khác. Thật sự, hôm nay có anh giúp cô vui lắm. Vui vì có người giúp nhưng quan trọng hơn là sự gặp gỡ bất ngờ với cố nhân, người đã để lại trong lòng cô câu nhắn nhủ “Đừng quên anh nhé” năm nào. Con đường về nhà Vy hôm nay dường như ngắn hơn, và cái xe cũng dường như nhẹ hơn, và những câu chuyện vu vơ cũng đủ để tâm hồn cô và anh gần nhau hơn, vì họ đã tìm thấy lại nhau qua những kỷ niệm của một thời thơ ấu sau bao năm xa cách.

Rồi lần gặp gỡ đầu tiên ấy, bóng dáng cậu bé năm nào nay được lồng vào hình ảnh của người lính hào hoa, với cặp mắt đa tình cùng nụ cười quyến rũ, đã làm chao đảo cõi lòng non nớt của cô bé Thẩm Vy. Vy hiểu từ bây giờ trái tim cô sẽ không còn có lúc được ngủ yên nữa. Để rồi tình yêu đến không hề bất ngờ:

Tình yêu như trái phá, con tim mù lòa

*Một mai thức dậy, chợt hồn như ngắt say, chợt buồn trong mắt nai
Rồi tình vui trong mắt, rồi tình mềm trong tay.*

(Trịnh Công Sơn)

Thời gian qua đi, êm đềm như cuộc tình của họ. Như mọi lần, Văn trở lại đơn vị, sau khi hứa sẽ về thăm gia đình Vy vào kỳ phép tới. Văn đi rồi. Ngoài những lúc nhớ anh, lo lắng cho người đi trong lửa đạn sa trường, Vy lại phải vùi đầu vào những cuốn sách vì kỳ thi đã gần kề. Bao nhiêu tình cảm vừa chớm trong trái tim non dại của cô đã phải đôi khi nhường chỗ cho những chồng cours Luật, ngập bàn.

Thế rồi, kỳ thi cũng đã qua, kết quả cũng đã có. Thẩm Vy và lũ bạn rủ nhau đến nhà Ngọc Diệp dự sinh nhật. Tám giờ tối Vy mới về tới nhà. Thấy bà Cảnh còn thức ngồi đan áo ở salon, cô xà xuống bên mẹ, bà Cảnh ngừng tay đan, nhìn con gái rồi hỏi;

- Đi chơi vui không con?

Cô ôm cánh tay mẹ miệng liến láu:

- Vui lắm mẹ ạ. Mẹ của Ngọc Diệp làm nhiều đồ ăn lắm, ăn đến no bụng luôn.

- Thế à, thôi vào đi tắm rồi còn đi ngủ, mẹ cũng buồn ngủ rồi.

Vừa nói bà vừa cuộn cái áo đan dở lại, sau khi vuốt má nung yêu con gái. Vy đứng lên, vồn vai đi vào buồng trong, chưa được ba bước cô nghe tiếng mẹ nói:

- Lúc tối Văn nó đến chơi, nhưng không ngồi lâu vì nói có việc phải đi.

Bước chân Vy như khựng lại, cô quay về phía bà Cảnh:

- Thế anh ấy có nói bao giờ trở lại không mẹ?

Vy mím môi lại, nói không về mặt buồn như muốn khóc.

* * *

Linh Ngân kéo tay Thẩm Vy ra bến xe buýt, cô hỏi Vy:

- Sao lúc này tao thấy mày hay buồn quá đi, trông giống như con mụ bị thất tình ấy. Văn lại không về nữa hả?

- Kỳ trước nữa Văn có về, hôm đó đúng vào ngày tụi mình ăn sinh nhật nhỏ Diệp. Mẹ tao nói anh đến có một chút thôi rồi đi ngay, không chờ tao về đã bỏ đi. Bây giờ đã mấy tháng rồi, tao lo cho anh ấy quá...

- Thôi đừng buồn nữa, đời lính mà, biết đâu anh ấy phải đi hành quân xa. Chưa về kịp để người yêu bé bỏng buồn, tội nghiệp chưa. Có muốn đi ăn chè không, hôm nay tao bao. Người ta bảo khi nào bị buồn, bị thất tình, ăn chè là hết buồn ngay.

- Người nào nói, ai đâu?

- Ai biết ai đâu, nghe nói thì nói thôi.

- Bá xàm, bá lạp. Bộ cứ ai vào hàng chè là thất tình cả sao. Mày nhìn tiệm chè kia, bộ cả đống người kia là thất tình hả, thất tình mà miệng cười tí toe. Ai mà tin.

- Ai bảo mày tin hi hi, chọc cho mày vui lên đấy mà. Thôi không đùa nữa, đùa một hồi lại cãi nhau. Hay về nhà tao đi, tao làm bò bía cho mày ăn.

- Không được, tao phải ra chợ phụ mẹ bán hàng.

- Ồ, thôi xe buýt tới rồi, tao đi trước. Mà nè không được buồn nữa nhe.

Vy thần thờ nhìn theo bóng Ngân, cô chậm chậm bước đi sang đường lên một chuyến xe khác về nhà. Vừa bước vào công, Vy nghe có tiếng gọi tên mình

- Thảm Vy! Vy!

Cô bàng hoàng, nghe tiếng gọi tên mình quen thuộc. Vy quay lại, Văn của cô đấy, sao hôm nay anh lại về. Cô thấy tim mình đập thật mạnh, mấy tháng rồi anh biệt tăm, hẹn về mà không về. Bây giờ nhìn anh cười, cơn giận tự dưng ở đâu như ập tới, cô quay ngoắt mình, bước đi vào sân như chạy. Nhưng chưa được mấy bước, một chiếc honda đã chắn ngay ở trước mặt.

- Vy, thấy anh sao lại bỏ chạy, không muốn gặp mặt anh sao?

Vy cúi mặt xuống không trả lời. Nhìn thấy khuôn mặt phụng phịu, thấy cặp mắt đỏ hoe, óng ánh nước dễ thương làm sao, Văn kéo Vy sát vào mình, hai tay ôm lấy mặt cô anh thì thầm:

- Giận anh phải không, giờ anh về rồi nè, đừng giận nữa, giận nữa là anh... hôn à.

Nghe đến chữ hôn, Vy giật bản lên, cô lách người ra khỏi tay Văn, miệng lấp bắp:

- Không được đâu, ở đây không được đâu, người ta thấy đó, anh... anh...

Văn cười to khi thấy Vy luống cuống sợ hãi. Anh càng muốn trêu thêm:

- Anh cái gì, anh hôn vợ anh ai dám cười, ở đây không được thì ở đâu mới được?

Lúc này sự sợ hãi trong lòng dâng cao, Vy bật khóc:

- Hu.. Hu... Không ở đâu hết. Em ghét anh lắm.

Thấy cô khóc, Văn cuống lên, nhẩy vội ra khỏi xe, ôm lấy Vy dỗ dành:

- Cho anh xin lỗi, đừng khóc nữa. Không người ta nhìn lại bảo anh bắt nạt em, nín đi cưng.

Sợ bị người khác nhìn, Vy nín khóc nhưng vẫn còn âm ức:

- Thì đúng anh bắt nạt người ta còn gì?

- Không phải bắt nạt, mà là anh trêu em thôi. Ai ngờ người ta nhát quá nên ngủ nè, làm anh sợ hết hồn. Thôi anh xin lỗi rồi, không được giận anh nữa nhe. Bây giờ lên xe, anh chở ra chợ xin phép mẹ cho...

- Đi chơi hả? Không được đâu, em phải phụ mẹ bán hàng.

- Ai nói đi chơi?

- Thì anh mới nói là...

- Đi làm giấy hôn thú.

- Oái, anh nói gì?

- Ê, ngồi im, không quậy, té chết cả hai đứa bây giờ. Bảo em lấy anh mà em lại dẫy nảy như đĩa phải vôi thế? Thế có muốn lấy anh không?

- Không.

- Không lấy, mai một không về nữa chịu không?

Vy vòng tay ôm Văn như chặt thêm, cô tựa mặt vào lưng anh, thì thầm chỉ đủ để Văn nghe thấy: “Không mà, em yêu anh, Văn ơi.”

* * *

Trời bắt đầu vào Thu, những chiếc lá trên cây đã chớm

vàng, và bầu trời như trong xanh hơn, đó đây rải rác vài cụm mây trắng đang trôi lơ lửng về một phương nào vô định. Vy ngồi trên cái ghế dài đặt dưới gốc cây mận, hai tay bó gối, đưa cặp mắt xung đở, lơ đãng nhìn lên cao mà đầu óc trống rỗng. Bây giờ ruột gan Vy như rối bời, nổi buồn và nổi đau đang như bủa vây lấy cô, như muốn xé nát trái tim nhỏ bé, yếu mềm của cô. Nước mắt lại trào ra dù đêm hôm qua cô đã dặn với lòng, sẽ không rỏ một giọt nước mắt nào nữa, nhưng sao Vy không làm được. Cứ nghĩ đến lời nói của mẹ sau bữa cơm tối, nổi buồn lại cứ như tăng lên, trái tim cứ như quặn lại, đau lắm. Mẹ dặn chờ Văn về thì sự thật sẽ sáng tỏ. Vy cũng mong Văn về để sự thật sáng tỏ. Nhưng nếu sự thật kia lại trái với mong đợi của cô thì cô sẽ phải làm sao? Giờ đây Vy chỉ biết ôm đầu gục xuống hai đầu gối mà khóc thối. Con ác mộng sao cứ luẩn quẩn quanh cô hoài:

Chiều qua, cũng như mọi ngày, sau khi từ giảng đường trở về nhà, Vy nấu xong bữa cơm là cô đạp xe ra chợ, phụ mẹ dọn hàng. Bữa nay Vy thấy thái độ của mẹ hơi khác thường, hình như có chuyện gì đó làm mẹ không vui thì phải. Cô thắc mắc hỏi:

- Mẹ ơi, có chuyện gì vậy, sao con thấy mẹ không vui. Mẹ mệt hả mẹ?

- Không, mẹ không sao cả. Thôi lo dọn hàng đi.

Quay qua Duy đang ngồi ăn kem gần đó, bà Cảnh bảo Duy phụ chị, rồi bà dắt xe của Vy ra và đạp đi. Thấy vậy, Vy hỏi Duy hai chị em vội vã lo dọn và đẩy xe hàng về.

Cơm nước xong xuôi, bà Cảnh gọi con gái vào phòng, đợi Vy ngồi xuống bên cạnh mình, bà nắm tay cô, nhìn vào mắt Vy và nói:

- Con yêu Văn lắm phải không?

Nghe mẹ hỏi, Vy thẳng thốt, lo lắng hỏi ngược lại bà Cảnh:

- Văn có chuyện gì hả mẹ?

- Không. Nhưng mẹ hỏi con phải nói thật với mẹ. Mẹ nhắc lại, con yêu Văn lắm phải không? Và... giữa hai đứa đã có xảy ra chuyện gì chưa?

Vy đỏ mặt, lấp bắp:

- Tại sao mẹ lại hỏi con câu này?

Bà Cảnh cau mặt:

- Không hỏi lại mẹ, trả lời đi.

- Mẹ muốn con nói thật. Vâng con nói, con yêu Văn, yêu thật nhiều, và tình yêu chúng con rất trong sáng, chúng con không làm điều gì tổn hại đến luân thường và danh dự của chúng con cả.

Vy ngẩng đầu nhìn mẹ với vẻ mặt lo lắng nhưng cương quyết, tuy vậy sự lo lắng như đã chuyển thành sợ hãi nên trên gò má đã có vài giọt nước mắt đang từ từ lăn dài. Nhìn những giọt nước mắt đó, lòng bà Cảnh như chùng xuống, bà ôm đầu con gái vào lòng, vuốt vuốt mái tóc đen mượt trong tay, giọng bà cũng như nghẹn lại:

- Vy ơi, con có biết là mẹ thương các con lắm không. Từ ngày ba các con mất đi, các con chính là nguồn sống của mẹ. Sở dĩ mẹ hỏi con những điều này vì mẹ muốn con xác định rõ tình cảm của con với Văn đã sâu đậm đến mức nào, và sự tin tưởng vào tình yêu của con mãnh liệt tới mức nào để có thể phán đoán một cách chính xác sự thật của câu chuyện.

- Câu chuyện gì hả mẹ, bộ nó có dính líu gì đến tình yêu của con và Văn? Mẹ mau nói đi mẹ, nói đi mẹ

Vy bật dậy thối mác nhìn mẹ. Bà Cảnh vẫn ôm chặt hai vai con gái trong đôi tay mình như một sự chở che, bà chậm rãi kể lại câu chuyện mà cô Lan, người bạn hàng kế sạp của bà ngoài chợ, mới nói với bà lúc chiều:

- “Em thấy rõ ràng mà chị Cảnh, đúng cậu ấy chứ không sai. Bữa hôm đó em đi thăm con em gái em nó để ở bệnh viện Từ Dũ, lúc về thì bắt gặp Văn. Cậu ấy đỡ một cô tre trẻ vác cái

bầu bự lắm, cậu ấy tay đỡ bà bầu, tay xách giỏ đồ, đi theo còn có một bà già, chắc má bà bầu kia. Em thấy đáng cậu ấy quen quen, nên nhìn kỹ hơn. Đúng mà không sai đâu. Chị nói em nhầm hả? Không đâu. Cậu Văn, em gặp mấy lần làm sao mà không nhớ. Bò của nhỏ Vy chớ ai. Chị nói nhỏ Vy cẩn thận, cậu ta có vợ rồi đó.”

Sau khi nghe kể đầu đuôi câu chuyện, Vy vùng người ra khỏi tay mẹ mình. Cô lắc lắc cái đầu, nói như hét trong sự phẫn uất, bi thương:

- Không, không, cô Lân nói láo! Con không tin, anh Văn không phải là hạng người ấy, anh ấy yêu con thật tình, chúng con yêu nhau cơ mà. Sao anh ấy lại có vợ được. Nói láo. Cô Lân nói láo. Con không tin, mẹ ơi, con không tin đâu, không tin đâu.

Thấy con vật vã, đau khổ, nước mắt bà cũng dâng đầy trên mi, bà ôm con vào lòng vỗ về, giọng sưng nước:

- Vy ơi, bình tĩnh lại đi nghe mẹ nói này. Thật ra thì mẹ cũng không tin. Với lại tư cách của thằng Văn, mẹ không tin nó là đứa lừa gạt tình cảm của người khác. Có thể người giống người. nhưng cô Lân cứ khẳng khẳng là cô không nhìn sai. Vy này, cuộc đời này nhiều sự gian trá, lọc lừa lắm. Cho dù mẹ rất thương thằng Văn, cho dù mẹ cảm thấy tư cách của nó rất đàng hoàng, đứng đắn không phải là loại người xấu, nhưng biết mặt ai biết được lòng hả con.

Con gái mẹ, mẹ biết con rất yêu Văn. Mẹ cũng rất muốn con được hạnh phúc bên người con yêu, nhưng trong chuyện này, mẹ không hẳn tin cô Lân đúng nhưng cũng không thể hoàn toàn loại trừ người đó không phải là Văn. Vì thế mẹ con mình phải tìm hiểu kỹ càng để không phải ân hận về sau, nhất là để không thiệt thòi cho con mà cũng không oan ức cho Văn. Vy nè, đừng khóc nữa, Mẹ nghĩ kỹ rồi. Đây chỉ mới là một nửa câu chuyện do cô Lân nói, còn một nửa con phải nghe từ phía Văn như vậy mới công bằng cho cậu ấy chứ. Vậy con hãy ráng

chờ khi nào Văn về, ba mặt một lời, công lý sẽ sáng tỏ thôi...
Còn bây giờ cũng đừng trách cô Lân vội, mẹ thấy cô ấy cũng là người tốt, muốn giúp mẹ con ta mà thôi.

* * *

- Thảm Vy ơi, Thảm Vy, anh về rồi nè

Đang ngồi bó chân, gục đầu trên ghế, nghe tiếng gọi, Vy ngừng lên nhìn ra cổng, thấy Văn đang vẫy vẫy, cô đứng bật dậy thay vì ra mở cổng cho anh như mọi lần. Vy quay ngoắt người chạy nhanh vào nhà, để Văn ngỡ ngàng trông theo bóng cô:

- Trời ơi, lại giận cái gì đây? Sao con gái khó chiều thế nhỉ?

Vừa lảm bảm anh vừa tự mở cổng và đẩy xe vào trong sân. Đang kê cái chân chống của xe thì anh nghe tiếng bà Cảnh, quay lên thấy bà đứng trên thềm nhà phe phẩy chiếc quạt:

- Cậu Văn mới về à? Đi đường có mệt lắm không con?

- Cháu chào bác, trời nắng nên cũng hơi mệt. Hôm nay bác không ra chợ?

- Như cháu nói đó, nắng quá nên bác nghỉ một bữa. Vào nhà đi cháu.

Nói xong bà đi lên trước, Văn bước theo sau, vào trong nhà, đưa mắt tìm kiếm. Hiểu ý anh, bà Cảnh cao giọng gọi con gái:

- Vy ơi, có khách đến chơi này con.

Có tiếng Vy dạ nhỏ, một lát sau cô xuất hiện, tay bưng một cái khay trên có hai ly nước cam vắt. Đặt khay xuống bàn, Vy khép nép ngồi xuống bên cạnh mẹ, không nhìn đến Văn một cái và cũng chẳng nói một câu. Chẳng bù cho những lần trước, cô ríu ra ríu rít như một con sẻ nhỏ bên anh. Văn đưa mắt nhìn bà Cảnh rồi đến ngồi đối diện với cô, giọng anh ân cần, nhẹ nhàng:

- Hôm nay em làm sao thế, ốm hay là giận anh. Ô kìa, sao mắt lại đỏ như vậy, em khóc?

Nghe anh hỏi, như chạm đến nỗi đau của mình, Vy bật khóc, cô gục đầu vào vai mẹ, nức nở. Nhìn thấy nét mặt vừa ngạc nhiên và vừa lo lắng của anh, bà Cảnh hơi mỉm cười, đưa tay vuốt những sợi tóc rơi lòa xòa trên mặt Vy bà nói:

- Con gái mà, giờ thì làm nũng mẹ, mai một có chồng thì sẽ làm nũng chồng thôi. Cậu Văn này, nói xa chẳng qua nói thật, những giọt nước mắt này là có liên quan đến cậu đó...

- Liên quan đến cháu? Không biết cháu đã làm sai điều gì để Vy phải khóc như vậy, xin bác cho cháu được rõ ạ. Thảm Vy, anh đã làm gì cho em khóc? Phải nói thì anh mới biết mà nhận lỗi chứ...

- Anh làm gì thì anh biết đó...

Lúc này Vy mới tầm tức mở miệng. Văn uất ức, đứng dậy, dơ hai tay lên trời, miệng há ra mà nói không nên lời. Bây giờ bà Cảnh mới chậm rãi:

- Chuyện gì nó cũng có nguyên nhân của nó. Cháu ngồi xuống đi, bình tĩnh nghe bác nói này...

Thế là câu chuyện được bà kể lại nguyên văn như những lời cô Lan tường thuật. Cuối cùng bà kết luận:

- Không có lửa làm sao có khói, không phải tự dung con Vy nhà bác nó khóc đến xung cả hai mắt đâu. Muốn cõi trời phải tìm người buộc giây. Chuyện của cô cậu thì tự mình giải quyết cho ổn thỏa.

Nghe xong, nét mặt của Văn như nhẹ hẳn đi, anh cười:

- Thưa bác, thật ra câu chuyện không có gì, chỉ là một sự hiểu lầm mà thôi. Nhưng sự hiểu lầm này đối với cháu thật là tai hại, nếu không được giải thích rõ ràng thì có thể vì nó mà cháu mất đi một cô vợ dễ thương, như Thảm Vy con gái của bác đấy.

Sau đó, theo lời Văn kể thì vì giữ lời hứa với một chiến

hữu cùng đại đội đã hy sinh, anh và hai người bạn nữa cùng nhau chung sức chăm lo cho bà mẹ già cùng người vợ trẻ góa bụa, bụng mang dạ chửa, cho tới khi đũa bé lớn khôn. Cô Lân không nói láo, chính anh là người giúp cho sản phụ tại bệnh viện. Nếu không tin, anh sẽ ghi địa chỉ nhà góa phụ kia để Vy có thể đi kiểm chứng thực hư.

Sau khi nghe Văn giải thích rõ ràng, bà Cảnh cười vỗ vai anh rồi bước vào nhà trong, sau khi buông một câu:

- Chả cần kiểm chứng đâu, bác tin cháu là đủ. Đúng là một sự hiểu lầm chết người.

Chiều hôm đó, dù bà Cảnh nói không cần, nhưng Văn vẫn nhất quyết đưa Vy đến nhà chị Tuyền, người mà Văn đưa đến bệnh viện, để đánh tan sự hiểu lầm trong lòng mọi người và nhất là để chứng tỏ tình yêu của anh với Vy. Ra về trên đường đi, Vy cứ tằm tắc khen mãi thằng bé dễ thương, đẹp trai, đến nỗi Văn phải phát ghen với con người ta.

- Ô hay, có người đẹp trai, dễ thương như tài tử ci nê ở ngay bên cạnh thì không khen, cứ đi khen cái thằng nhỏ chỉ biết khóc nhè và đái dầm thôi là thế nào. Em có mắt thẩm mỹ không đấy?

- Người nào đâu sao em không thấy?

- Thì cái người em đang ôm bụng người ta đây nè.

- Anh í à, thấy ghê, xấu òm, dễ ghét.

- Dễ ghét thật không? Thế đứa nào ghen mà khóc đến xung hai con mắt như hai trái hột vịt vậy.

Vy xấu hổ cắn nhẹ vào vai Văn.

- Không được nhắc nữa, tại vì người ta yêu anh mà.

Văn bóp chặt bàn tay Vy để trên bụng mình, anh thì thầm:

- Anh cũng yêu em, yêu nhiều lắm Vy ơi.

Tucson, AZ - 2024